Usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 6. 1999, sp. zn. 9 To 129/99

Číslo: 7/2001

Právní věta:

Vykonal-li pachatel činnost, která mu byla zakázána pravomocným rozsudkem, nebrání jeho odsouzení pro trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. skutečnost, že v době rozhodování soudu již vykonal dříve uložený trest zákazu činnosti a v důsledku toho se na něho hledí podle § 50 odst. 2 tr. zák., jako by nebyl odsouzen.

Soud: Krajský soud v Plzni

Datum rozhodnutí: 29.06.1999

Spisová značka: 9 To 129/99

Číslo rozhodnutí: 7

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Maření výkonu úředního rozhodnutí

Předpisy: 140/1961 Sb. § 171 odst. 1 písm. c

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

K odvolání obžalovaného P. Č. a okresního státního zástupce pro Plzeň – město zrušil Krajský soud v Plzni rozsudek Okresního soudu v Plzni – město ze dne 28. 1. 1999 sp. zn. 3 T 102/98 v celém rozsahu a věc vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Z odůvodnění:

Rozsudkem ze dne 28. 1. 1999 sp. zn. 3 T 102/98 Okresní soud v Plzni – město uznal obžalovaného P. Č. vinným v bodě 1) trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1 tr. zák. a v bodě 2) trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. Této trestné činnosti se měl dopustit tím, že dne 25. 4. 1998 v Plzni v době kolem 3.15 hod. v nočním podniku C. měl vylákat pod záminkou, že provede směnu na české peníze, od P. V. 600 DM v hodnotě 11 142 Kč; po převzetí peněz slíbil, že se za chvíli vrátí, což neučinil a peníze použil pro svoji potřebu. Trestného činu loupeže se měl obžalovaný dopustit tím, že dne 1. 5. 1998 v P. měl pozvat do osobního automobilu zn. Toyota Celica poškozenou M. L., se kterou se pak měl projíždět po sídlišti L. a v automobilu pod pohrůžkou násilí ji měl donutit k tomu, aby mu ihned vydala zlaté cennosti v celkové hodnotě 10 775 Kč.

Za tuto trestnou činnost okresní soud podle § 234 odst. 1 tr. zák. obžalovanému uložil trest odnětí svobody v trvání 27 měsíců, jehož výkon podle § 58 odst. 1 písm. a) a § 60a odst. 1, 2 tr. zák. odložil

na zkušební dobu v trvání 4 roků s tím, že se nad obžalovaným vyslovuje dohled.

Okresní soud rozhodl dále podle § 60a odst. 3 tr. zák. o povinnosti obžalovaného ve zkušební době podle svých sil uhradit škodu, kterou trestnou činností způsobil. Proti uvedenému rozsudku podali v zákonných lhůtách odvolání jak obžalovaný P. Č., tak i okresní státní zástupce pro Plzeň – město.

Odvolání okresního státního zástupce pro Plzeň – město směřovalo do výroku o vině pod bodem 2) napadeného rozsudku, jímž byl obžalovaný uznán vinným trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. Tuto kvalifikaci považuje státní zástupce za správnou. Odvolání však směřuje proti tomu, že okresní soud pominul tu část žalovaného jednání obžalovaného, které bylo obžalobou kvalifikováno jako trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. a jehož se měl dopustit obžalovaný tím, že kritického dne (1. 5. 1998) měl vykonat jako řidič automobilu jízdu projížděním sídlištěm L., ač rozsudkem Okresního soudu v Plzni -město ze dne 21. 3. 1996 sp. zn. 1 T 307/94 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 4. 1996 sp. zn. 7 To 215/96 mu byl uložen trest zákazu činnosti – zákazu řízení motorových vozidel na dobu dva a půl roku. Okresní státní zástupce nesouhlasí s argumentací okresního soudu, který svůj postup odůvodnil tím, že obžalovaný trest zákazu činnosti vykonal v období od 25. 4. 1996 do 25. 10. 1998, a vzhledem k fikci neodsouzení ve smyslu ustanovení § 50 odst. 2 tr. zák., která platila v době rozhodování soudu, nelze ho uznat vinným tímto trestným činem. Okresní státní zástupce poukazuje na to, že v době, kdy obžalovaný jízdu motorových vozidlem vykonal, se na něj nemohlo hledět, jako kdyby nebyl odsouzen. V té době vykonával trest zákazu činnosti. Nelze sice namítat nic k tomu, že v době vyhlášení rozsudku již u obviněného platila fikce neodsouzení podle § 50 odst. 2 tr. zák., to však již není podstatné. Rozhodující je stav v době, kdy se obžalovaný trestného činu dopustil. Podle názoru okresního státního zástupce měl tedy okresní soud uznat obžalovaného vedle trestného činu loupeže vinným i trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. Navrhl proto, aby odvolací soud tuto vadu napravil.

Krajský soud v Plzni přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku i správnost postupu řízení, které rozsudku předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům:

Především se Krajský soud v Plzni zabýval výrokem o vinš pod bodem 1) a podrobně vysvětlil, proč má zato, že dokazování v tomto bodě nebylo provedeno v dostatečném rozsahu, a proč je tedy tento výrok vadný.

Dále krajský soud konstatoval, pokud jde o bod 2) výroku o vině napadeného rozsudku (trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák.), že soud prvního stupně provedl dokazování v dostatečném rozsahu, tj. v rozsahu odpovídajícím ustanovení s 2 odst. 5 tr. ř. tak, aby mohl být správně zjištěn skutkový stav věci a aby jednání obžalovaného mohlo být správně kvalifikováno. Podle názoru Krajského soudu v Plzni soud prvního stupně všechny procesně řádně provedené důkazy týkající se trestného činu loupeže správně zhodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř., tedy jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech, a z takto zhodnocených důkazů vyvodil naprosto správná a úplná skutková zjištění. I podle názoru odvolacího soudu došlo k takovým skutkovým závěrům, o nichž ani odvolací soud nemá žádné důvodné pochybnosti a které jsou dostatečné pro rozhodnutí ve věci. Také pokud jde o právní kvalifikaci jednání obžalovaného, pokud soud prvního stupně kvalifikoval jednání obžalovaného popsané pod bodem 2) napadeného rozsudku jako trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák., odvolací soud nezjistil žádná pochybení.

Lze však souhlasit s námitkami okresního státního zástupce směřujícími proti tomu, že okresní soud nedůvodně pominul právně posoudit tu část jinak správně zjištěného jednání obžalovaného, které bylo obžalobou kvalifikováno jako trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák.

Odvolací soud se neztotožňuje s názorem okresního soudu, že posouzení jednání obžalovaného záležícího v řízení motorového vozidla jako trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. brání fikce zahlazení předchozího odsouzení, jímž byl trestu zákazu předmětné činnosti uložen. Je nutno podotknout, že okresní soud nesprávně vycházel z ustálené soudní praxe, pokud jde o aplikaci ustanovení § 247 odst. 1 písm. e) tr. zák. s tím, že i v tomto případě nesmí u odsuzujícího rozsudku, kterým byl uložen trest zákazu činnosti, platit fikce zahlazení v době, kdy soud rozhoduje o tom, zda došlo ke spáchání trestného činu podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. Odvolací soud má zato, že v daném případě nejde o stejnou situaci jako v případě tzv. zpětnosti.

Z ustanovení § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. vyplývá, že tohoto trestného činu se dopustí ten, kdo vykonává činnost, která mu byla zakázána. Naproti tomu z ustanovení § 247 odst. 1 písm. c) tr. zák. vyplývá, že podmínkou trestnosti je, že ten, kdo se zmocní cizí věci, byl za takový čin v posledních třech letech odsouzen nebo potrestán. Tyto pojmy jsou jednoznačné a v případě zahlazení předchozího odsouzení již nelze k takovému odsouzení přihlížet jako k zákonnému znaku zpětnosti. Zákonným důsledkem vzniku fikce neodsouzení je, že přestávají existovat právní účinky, které trestní zákon s odsouzením spojuje. Z podstaty fikce neodsouzení vyplývá, že okamžikem jejího vzniku přímo ze zákona již nelze k dřívějšímu odsouzení pachatele přihlížet jako k zákonné podmínce trestní odpovědnosti spočívající v jeho dřívějším odsouzení. Trestní zákon v těchto případech nepřipouští, aby s odsouzením, které jako formální právní skutečnost již neexistuje, byly spojovány takové právní důsledky (srov. č. 25-I./1999 Sb. rozh. tr.). Formulace uvedená v ustanovení § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. je v tomto směru odlišná. Skutečnost, že pachatel měl v době spáchání činu zakázanou určitou činnost, není vázána na formální právní skutečnost dřívějšího odsouzení, jejíž pozdější odpadnutí by podobným způsobem vylučovalo trestní odpovědnost.

Navíc i z účelu ustanovení § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. je zřejmé, že smyslem je postihnout každé jednání pachatele, který v době uloženého zákazu řízení tuto činnost vykonává. Kdyby bylo přistoupeno na výklad soudu prvního stupně, byla by vzhledem k délce trestního řízení většina pachatelů v případech, kdy byl trest zákazu činnosti uložen jako trest samostatný, nepostižitelní. U těch pachatelů, kteří by trest zákazu činnosti nerespektovali pouze v posledních týdnech či dnech, by trestnost byla fakticky vždy vyloučena. To jistě nemohlo být cílem zákonodárce, neboť by to bylo v rozporu se zájmy společnosti na zachovávání zákonů a rozhodnutí státních orgánů.